

Foto: Pr-foto, Girls in Airports

»Det var første sæt med dets nysgerrige og søgende musikalske blik, der for mig blev den store oplevelse«, skriver Kim Skotte.

COPENHAGEN JAZZ FESTIVAL 13. JUL. 2017 KL. 16.19

KIM SKOTTE

Filmredaktør samt musik- og boganmelder

GIRLS IN AIRPORTS

Copenhagen Jazz Festival.

Tirsdag 11. juli, Kulturhuset Islands Brygge

Anmeldelse: Girls in Airports opførte en virkelig fascinerende demonstration af egenart på opdagelse i det fri og det fremmede

Man spejder forgæves efter piger i Girls In Airports, men ellers rummer den danske kvintet under ledelse af saxofonisten og komponisten Martin Stender utrolig mange ting.

Gruppens navn og måske især tidligere musik antyder en fascination af Brian Eno ('Music for Airports'), men orkestrets koncert på Islands Brygge var en til tider virkelig fascinerende demonstration af egenart på opdagelse i det fri og det fremmede.

Girls In Airports har lige været på turné i Tyskland, hvor de har indspillet et live-album. Det er virkelig gode nyheder af to årsager. For det første har gruppen et nærvær, en instrumental varme og et liv på scenen, som man ikke helt finder på deres studieindspilninger. For det andet understreger de nye numre som Girls In Airports spillede på Islands Brygge, at de som orkester er ude på den helt store verdensomsejling i musikfantasien.

En særlig subtil tilgang til fusionen

Det er de såmænd allerede på det fjerde album 'Fables' fra 2015, hvor perkussionisten Victor Dybbroe og trommeslageren Mads Forsby lukker marokkanske og vestafrikanske slagserier ind i den tilbagelænedede nordiske fusion på en virkelig smuk og naturlig måde. Det er antydningens kunst, når den er bedst og den er faktisk sjælden, når musikere skal demonstrere, at de har opdaget noget nyt og spændende.

Masser af jazznavne fusionerer jazz og verdensmusik, men Girls In Airports synes allerede på 'Fables' at have fundet en særlig subtil tilgang, hvor det føles helt naturligt med slagøjets gede klip-klap og Lars Greves kameldriverklarinet i en nordisk tempereret eurojazzlounge.

Læs også: Zukanovic-koncert var lydeksperimenterende, men en anelse ensformig

Opstillingen med to saxofoner, to gange slagøj og Mathias Holm på særdeles opfindsomme keyboards er speciel og udmønter sig en rytmisk drømmende musik, hvor lydbillederne aldrig bliver for abstrakte og melodierne kun sjældent for kælne.

Girls In Airports er ikke travlt optaget af at vise, hvor dygtige de er, men er i stedet fordybet i at skabe stemninger, man som tilhører kan gå ind i, opholde sig ved og dvæle ved. Der er fnulder på saxofonerne at lune sig ved og det er meget af tiden jazz som slow-food til sjælen.

Selv i sine mere kantede momenter skaber Martin Stender som komponist behagelige rum, men temaerne bliver aldrig banale. Første sæt sluttede med de nye 'See You at the Hospice' og 'Niederleid' i et dovende, drømmende groove med en antydning af kakofonisk uro, der nok kunne hidrøre fra hospice-temaet.

Læs også: Woody Allen var forudsigelig og uambitiøs i Amager Bio - men han gjorde sit bedste

2. sæt var med sine mere klart definerede lydlandskaber og gennemprøvede kompositioner en mere selvsikker og rutineret affære. Det var her Girls In Airports med mere kendte numre som 'Migration', 'King's Birthday' og 'Kaikoura' tog de helt store stik hjem hos publikum. Rent ud festligt blev det til sidst, da 'Watersnakes' som ekstranummer blev sluppet fri til sonisk spas og hurlumhej.

Martin Stender æggede publikum med oplysningen om, at tyskerne klapper mere. Det fik selvfølgelig danskerne til at stramme sig an og klappe igennem. Ikke at de

på noget tidspunkt var synderligt reserverede. Girls In Airports er tilsyneladende ved at få opbygget en solid fanbase herhjemme.

Men det var første sæt med dets nysgerrige og søgende musikalske blik, der for mig blev den store oplevelse.

Og det der tyske live-album – det er jeg allerede gået i gang med at glæde mig til!